Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. Den 1ste Juni 1900. 49de Aargang.

Tale af Apostel Matthias F. Cowley,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 12te November 1899.

Brødre og Søstre, medens jeg skal tale til eder i Eftermiddag, ønsker jeg at I ville øve Tro for mig, at hvad jeg skal tale maa blive sagt gennem den Helligaands Inspiration. Det Princip, hvorpaa Herrens Værk er grundfæstet i enhver Uddeling, burde altid karakterisere vor Gudsdyrkelse — jeg mener Aabenbarelsens Princip. Medens jeg lyttede til den yndige Salme, der nylig blev afsungen, kom jeg til at tænke paa Forskellen mellem Tilstanden i Verden, som den var ved Frelserens første Komme, og som den nu er og vil blive ved hans andet Komme. De Sidste-Dages Hellige frembære ikke for Verden nogen Religionsteori, som er dannet af nogen af deres Ledere eller planlagt af noget kirkeligt Concilium. Vi paastaa, at vi fremstille de samme Principper for Menneskenes Betragtning, som Frelseren selv erklærede. Vi paastaa, at disse ere de eneste Principper, der udgøre Frelsens herlige Værk; ligeledes at de ikke først bleve oprettede paa Jorden ved Messias' første Komme; men at disse Principper ere ligesaa gamle som Planen til Kristi Forsoning. I Aabenbaringens 13de Kapitel omtaler Apostelen Johannes Messias som „Lammet, det slagtede, fra Verdens Grundvold blev lagt".

Medens de jødiske Skrifter ikke ere fuldstændige nok til at opklare for Menneskenes Forstand, at Evangeliet blev oprettet paa Jorden, medens Adam levede, findes der dog tilstrækkeligt omtalt, til at drage denne Slutning. Og disse Udsagn blive mere betydningsfulde ved Aabenbarelsens Lys, der er givet de Sidste-Dages Hellige. Der er en Udtalelse i Gal. 3, 8. at „da Skriften forudsaa, at Gud vilde retfærdiggøre Hedningerne ved Troen, forjættede den Abraham forud: i dig skulle alle Folkeslag velsignes." Jeg vilde heri forstaa ved Ordet „Evangelium", at i denne Forbindelse betydede det Jesu Kristi Evangelium; thi Apostelen Petrus i det 4de Kapitel af Apostlenes Gerninger siger med Hensyn til

Jesus, at „der er ikke et andet Navn under Himmelen givet iblandt Mennesker, ved hvilket det bør os at vorde frelste." Af dette nødes man altsaa til at slutte, at ingen Lærdom uden den, som Kristus lærte, er bleven anordnet til Frelse for Menneskeheden.

Nyere Udtalelser om denne Sag have vi erholdt gennem Profeten Joseph Smith. Jeg har i min Haand, hvad der kaldes „den kostelige Perle". Det er en Beretning (oversat formedelst Guds Gave og Kraft gennem Profeten Joseph Smith) om Aabenbarelser, der blev given til Enok, til Abraham og til Moses, hvilke ikke ere indbefattede i det Gamle Testamente. En meget vigtig Meddelelse indbefattet i denne Beretning er den, at da Adam blev uddreven fra Edens Have og bortvist fra Herrens Ansigt, blev han befalet at bygge et Alter og frembære Offer. Vi læse i Bibelen, at Abraham, Melchisedek, Moses og Profeterne frembar Ofre for Herren, og at de bleve ofrede som et Forbillede paa det store Offer, der i Tidernes Midte skulde ofres op af Guds Søn. Vi læse i den kostelige Perle, at dengang Adam var i Færd med at ofre, lod et himmelsk Sendebud sig til Syne for ham og spurgte ham: „Hvorfor gør du Offer til Herren?" Svaret af denne Menneskeslægtens store Patriark lød: „Jeg veed ikke, kun at Gud befalede mig". Derpaa udfoldede dette himmelske Sendebud for vor store Stamfader Hensigten med dette Offer. Han sagde: „Dette Offer er et Forbillede paa Ofringen af Faderens Enbaarne, som er fuld af Naade og Sandhed. Derfor skal du gøre alt, hvad du gør, i Sønnens Navn, og du skal omvende dig og paakalde Gud i Sønnens Navn evindelig." Saaledes blev Læren om Forsoningen indstiftet paa Jorden. Et andet Princip er her smukt opklaret ved Adams Ofringer. Adam blev befalet af Gud, at han skulde ofre, og han gav sig ikke til at spørge, hvorfor han skulde gøre det; men i Lydighed til Jehova frembar han Ofringen. Som Følge af, at han saaledes ved Lydighed viste sin Tro paa Gud, fik han mere Oplysning og Aabenbaring, hvorved han erholdt fuld Kundskab om Hensigten med Ofringen.

Vi lære ligeledes af denne Beretning, at paa Betingelse af denne Tro paa Gud — hvilken altid leder til fuldkommen Lydighed — og ligeledes paa Betingelse af Omvendelse fra al Synd, blev der et Princip grundlagt, hvorved Mennesket formedelst Lydighed til dets Fordringer kunde faa sine Synder udslettede; Mennesket skulde ikke holdes ansvarlig for den Overtrædelse, der bragte Død ind i Verden, men skulde frigøres derfra. Som Paulus siger (1. Kor. 15.), „Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristo". Ligesom det kødelige Legemes Død kom formedelst Synden, saaledes skulde ogsaa, formedelst Kristi Forsoning, Opstandelsen fra de døde tilvejebringes for den hele Menneskeslægt, uden Hensyn til deres religiøse Anskuelser. Men foruden denne almindelige Forsoning var en Plan nødvendig, hvorved Menneske-

slægten skulde erholde Tilgivelse for deres egne Synder; og Planen hertil, saavel som til den almindelige Forløsning, blev lagt i Guds høje Raad, før Verdens Grundvold blev lagt, og den blev aabenbaret til vore første Forældre efter deres Uddrivelse fra Edens Have. Saaledes erholdt Adam Læren om Tro paa Gud og om Omvendelse fra Synd, og adlød dem. Endvidere lære vi af denne hellige Optegnelse, at han blev bortført af Aanden og blev døbt i Vand til Syndsforladelse, og at han fik den Helligaand. Saaledes kom han i Besiddelse af enhver Velsignelse, Kristi Forsoning havde til Følge, og dette formedelst hans Lydighed til disse simple Principper, der bleve indstiftede til Menneskets Forløsning fra sine egne Overtrædelser.

Denne Forløsningsplan blev af Adam kundgjort til hans Efterkommere, og fra Slægt til Slægt, saalænge som de vilde lytte til deres Røst, som havde Myndighed fra Gud til at forkynde Evangeliet og udføre dets Ordinanser.

Jeg ønsker at henlede eders Opmærksomhed paa det vigtige Faktum, at eftersom Frelsens Plan, indbefattende Forløsningen og Evangeliets Principper, var foranstaltet til Gavn for Menneskene, var det ogsaa nødvendigt, at det skulde bekendtgøres for Verdens Befolkning, ikke alene i den vestlige Verdensdel (hvor vi sige, Evangeliet blev først forkyndt, og hvor Menneskeslægten havde sin Oprindelse), men ogsaa i de østlige Verdensdele — til alle Nationer og til alle Folkeslag i den ganske Verden. I Forbindelse hermed vil jeg hentyde til nogle faa Udtalelser af den hellige Skrift. Dog vil jeg først henføre eder til en Udtalelse af Apostelen Judas, for at vise, at der var Aabenbarelser givne, der ikke findes hverken i det gamle eller det nye Testamente. I hans Brevs 14de Vers siger han: „Men om disse har og Enok, den syvende fra Adam, spaaet, der han sagde: „Se, Herren kommer med sine mange Tusinde Hellige, for at holde Dom over alle." Vi have sunget om Mesiæ første Komme, og i samme Salme henføres vore Tanker til hans anden Tilkommelse. Mærkværdigt er det, at de jødiske Profeter ikke alene paa en fortræffelig Maade betegnede Messiæ første Komme, men de vare saa fuldstændig oplyste formedelst Profetiens Gave og Aand, at de forudsaa Tiden, da Guds Søn skulde komme at regere paa Jorden i Magt og Herlighed. De erklærede, at han ikke skulde komme som det ringe og uansete Barn af Bethlehem, men at han skulde komme i Magt og stor Herlighed for at forløse Israel. Enok profeterede om Messiæ anden Tilkommelse, saaledes som jeg har læst for eder. Nu spørger jeg, hvor ere Enoks Profetier? Hvor er Beretningen om Enoks Stad og om denne store Herrens Tjener, om hvem der siges i Mose Beretning, at han vandrede med Gud i tre Hundrede og fem og tresindstyve Aar og talede med ham; og han var ikke mere, thi Gud tog ham bort? Er det ikke mærkeligt, at i Menneskenes mange Undersøgelser af Teologien i de

sidste sytten eller atten Aarhundreder, saa faa have gjort det Spørgsmaal, hvor er Guds Aabenbarelser til disse gamle Profeter? og hvorfor lade Menneskene sig saa let stille tilfreds med udstykkede Udsagn angaaende Kristi Lære, hvilke ikke ere blevne rigtigt opfattede eller have været tydelige ved den blotte Gennemlæsning af den Hellige Skrift?

I 1. Moseb. 10, 25. læse vi, at i Pelegs Dage blev Jorden delt. Før den Tid var hele Jorden, i Følge Mose Beretning, eet umaadeligt stort Fastland. Vandene vare samlede i eet stort Hav. Men i Pelegs Dage adskiltes Jorden. Vandene strømmede ind imellem de adskilte Dele af Jorden og dannede derved de forskellige Fastlande og Øer, saaledes som vi nu have dem. I samme Bogs 11te Kapitel læse vi, at en mærkværdig Begivenhed fandt Sted. Jordens Befolkning, der boede i en Dal i Senear Land, fik den Ide at bygge et Taarn, der skulde naa til Himlen. Skriften siger, at de gjorde dette, for ikke at blive adspredt over den hele Jord. Gud den Almægtige saa dette deres Foretagende, og i sit høje Raad sagde han: „Lader os gaa ned og forstyrre deres Maal, saa at de ikke kunne forstaa hverandres Tale". Og Herren adspredte dem over hele Jordens Overflade, og de ophørte med at bygge Staden. Dette er en anden meget betydningsfuld Begivenhed, der fandt Sted den Gang. Herren adspredte dem til den vestlige Verdensdel saavel som til de forskellige Dele af den østlige.

I Forbindelse hermed lad mig henlede eders Opmærksomhed ikke alene til de Beviser, der ere bragte for Dagen ved Oldgranskeres Undersøgelser, men til Guds Aabenbaringer angaaende denne Sag. Her have vi Mormons Bog (Taleren holdt den i sin Haand), en Beretning, der er givet til Verden ved Profeten Joseph Smith. Denne Bog træder ingenlunde i Stedet for Bibelen. De Sidste-Dages Hellige sætte ikke højere Pris paa den end paa Bibelen. Jeg ønsker at uddrive denne Ide af Folkets Tanker. Vi agte Bibelen for at være Guds Ord. Vi agte ogsaa Mormons Bog for at være Guds Ord. Der er intet Folk paa Jorden, der saa helt og bogstaveligt antage Bibelens Lærdomme og Profetier, som det Religionssamfund, der kendes som de Sidste-Dages Hellige. Mormons Bog er en Optegnelse af Guds Handlinger og Styrelse med Befolkningen paa dette (amerikanske) Fastland, og er for dets Beboere det samme, som Bibelen er for den østlige Verdensdels Befolkning. Men Bibelen er bleven oversat atter og atter af Mænd, der ikke have erklæret sig at være inspirerede af Gud. Følgelig tro vi, at der er Fejl i de jødiske Skrifter, der ikke fandtes i Originalen til dem. Dersom I vilde læse de forskellige Oversættelser, vilde I sige det samme. Jeg vil give eder et lille Eksempel fra Lukas' Optegnelser, hvor vi læse: „thi se, Guds Rige er inden i eder" (Lukas 17, 21.). Nogle have optaget dette Skriftsted og anvendt det paa denne Maade: at Guds Rige bestaar kun af Guds Aand, som tager Bolig i Folkets Hjerter, og ikke i en

ydre Organisation, bestaaende af Apostler og Profeter retteligen bemyndigede som den Almægtiges Repræsentanter til at forvalte hans Love og Ordinanser. Men nogle Oversættere have tilsat Ordene („eller iblandt eder") ved dette Skriftsted. Om nu dette blev indsat i selve Teksten, vilde den læses: „Guds Rige er iblandt eder," og dette kunde ikke udtydes paa samme Maade, som det andet. Lad mig endvidere bemærke i Forbindelse hermed: Da Jesus brugte ovenanførte Udtalelse, talede han til Farisæerne — en Klasse af Mænd, som man ikke godt kunde tænke sig at have Guds Rige i deres Hjerter, thi han havde bebrejdet dem og kaldet dem Øjenskalke og Øgleunger. Er der Mulighed for, at han vilde sige til et Folk — hvem han beskyldte for at smykke deres døde Profeters Grave, medens de vare rede til at stene de levende — at Guds Rige var inden i dem? Mormons Bog er kommen til os paa en anden Maade. Den er en Optegnelse af profetiske Skrifter gennem Slægter i Følgerække fra seks Hundrede Aar før Kristus til omtrent fire Hundrede Aar efter Kristus. Da den Nation, som havde disse hellige Optegnelser i Besiddelse, var sin Undergang og Udryddelse nær, grundet paa dens Frafald, der altid har Ødelæggelse og Udgydelsen af Guds Vredes Domme over den til Følge, blev den sidste Profet iblandt dem, nemlig Moroni, befalet af Herren, at han skulde tage Pladerne, paa hvilke disse Optegnelser vare indgraverede, og skjule dem i Jordens Skød. Han blev paa samme Tid lovet, at de skulde komme frem ved Guds Kraft i de sidste Dage til Oplysning for Menneskene angaaende Frelsens herlige Plan. Dette Løfte er bleven opfyldt, og Bogen er bragt frem i disse sidste Dage ved den samme Profet, Moroni, og den er bleven oversat ved Guds Gave og Kraft, og ikke ved menneskelig Kløgt.

Mormons Bog giver os en Beretning om en Koloni af Folk, som kom fra Babelstaarnet, og som saadan opklarer det Udsagn i første Mosebog, at Menneskene fra den Tid af udspredte sig til alle Jordens Dele. Disse Folk vare retskafne, og de havde anraabt Gud om, at han ikke vilde forstyrre deres Sprog, men at han vilde tilstede dem at beholde deres Modersmaal. Dette blev dem tilstedt, og de bleve førte over de mægtige Vande og bosatte paa dette (Amerikas) Fastland. Da den sidste af dette Folks Profeter var paa Vandring fra det Land, hvor hans Folk vare blevne udryddede formedelst Krig og Blodsudgydelse, traf han paa et andet Folk, hvilket var ført ud fra Jerusalem til den vestlige Verdensdel seks Hundrede Aar før Kristi Fødsel. Mormons Bog indeholder en Beretning om Herrens Handlemaade med dette Folk, nemlig Amerikas Oltidsbeboere, og den er kommen direkte fra Gud til os. Den blev skjult i Jorden efter Guds Befaling, og forblev i Jorden gennem mange Aarhundreder og blev bragt frem af sit Skjul i de sidste Tider formedelst Aabenbaring fra Gud. Pladerne bleve overleverede til en Guds Profet, der tillige erholdt et Urim og Thummim; og han

oversatte Optegnelserne ved Guds Gave og Kraft, til Gavn for denne Slægt. Medens jeg ikke har Tid til at omhandle Enkeltheederne, lad mig sige til mine Tilhørere, at der er ingen Modstrid mellem Mormons Bog og Bibelen med Hensyn til den i dem indbefattede Lære, der udgør Frelsens Plan. Der findes ingen Modstrid i disse to hellige Værker angaaende de gamle Profeters Forudsigelser, enten paa det østlige eller vestlige Fastland, med Hensyn til det store Herrens Værk, der skal udføres i de sidste Dage, som en Forberedelse paa Messiæ anden og herlige Tilkommelse.

Nu vil jeg henføre til nogle andre Skriftsteder. Jeg vil ikke tage Tid til at læse dem, men vil citere dem og sige eder, hvor I kunne finde dem. Jeg har allerede sagt eder, at denne Bog blev oversat fra Plader, der vare skjulte i Jorden. I den 85de Salme siger David: „Miskundhed og Sandhed skal møde hverandre; Retfærdighed og Fred skal kysse hverandre. Sandhed skal opvokse af Jorden, og Retfærdighed skal se ned af Himmelen." Medens dette Udsagn kan være lidt utydeligt for dem, der ikke have betragtet det i dette Lys, er det klart for de Sidste-Dages Hellige, at det har Hentydning til denne hellige Optegnelses Fremkomst; thi den kom bogstavelig ud af Jorden, og Retfærdighed, i Betydning af Myndighed fra Gud til at oversætte og udsprede den iblandt Menneskene, kom i Virkelighed ned fra Himmelen.

Et andet Skriftsted, som findes i Esaias 29de Kapitel, siger: „Alt deres Syn skal være eder som en beseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaar sig paa Skrift, og siger: „Kære, læs dette; men han maa sige: jeg kan ikke, thi den er beseglet. Eller Bogen gives til nogen, som ikke forstaar sig paa Skrift, saa der siges: Kære, læs dette, og han maa sige: jeg forstaar mig ikke paa Skrift."

De med Mormons Bogs Fremkomst forbundne Omstændigheder ere ganske mærkværdige, og indbefatte en bogstavelig Opfyldelse af denne Profeti. Joseph Smith var ikke en lærd Mand, og var ikke af sin egen Kyndighed i Stand til at udtolke Sprog; men han oversatte formedelst den Almægtiges Gave og Kraft. Han kopierede nogle faa af Skrifttegnene og sendte dem ved Martin Harris til en lærd Mand i fremmede Sprog, Professor Anthon i New York City. Harris bad den lærde om at undersøge Skrifttegnene og atteste til deres Sprogs Oprindelse, hvilket han og gjorde. Han gav Hr. Harris et Certifikat, bevidnende at de vare ægte Skrifttegn, og saaledes vidnede om, at Profeten Joseph Smith frembragte en herlig Sandhed for Verden; men da den lærde spurgte, hvorfra Pladerne vare komne, og Martin Harris fortalte ham, at en Engel fra Himmelen havde overleveret dem, blev han opvakt til Modstand og forlangte at faa se det af ham givne Certifikat igen, hvorpaa han rev det i Stykker, sigende, at ingen Engle lade sig se i denne oplyste Tid.

I Forbindelse med disse hellige Optegnelsers Fremkomst giver Profeten Ezekiel os i det 37te Kapitel af sin Bog denne Udtalelse: „Og Herrens Ord skete til mig, sigende: Og du, Menneske-Søn! Tag dig et Træ, og skriv derpaa: for Juda, og for dens Medbrødre af Israels Børn; og tag et Træ, og skriv derpaa: for Joseph, Ephraims Træ, og alt Israels Hus, hans Medbrødre. Og før det ene nær til det andet, at de blive til eet Træ, og de skulle være tilsammen forenede i din Haand." „Træ" var den Benævnelse, der brugtes i gamle Dage til de Ruller, paa hvilke Skriften blev skreven. Dette Juda Træ er ikke andet, end hvad den kristne Verden kalder Bibelen, som indeholder det Gamle og Nye Testamente, hvilke ere skrevne af de jødiske Profeter og Jesu Kristi Apostle; og Ephraims Træ er Mormons Bog, hvilken var skreven af de gamle Profeter, der levede paa det vestlige Fastland. Det Folk, som beboede dette Land, vare Efterkommere af Josef, Efraims og Manassjas Fader. Lad mig gøre eder opmærksom paa Velsignelsen, som Jakob, Stamfaderen til de tolv Israels Stammer, udtalte over sine tolv Sønner. Efter at have nævnet de Velsignelser, der skulde tilhøre hans andre Sønner, kom han til Josef, til hvem han sagde, „Josef er en frugtbar Kvist, ja en frugtbar Kvist ved en Kilde, dens Skud gaa op over Muren . . . . Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Højes Grænser; de skulle komme paa Josefs Hoved, og paa hans Isse, som er adskilt iblandt sine Brødre." Dersom I ville med Forsigtighed læse, hvad denne herlige Velsignelse indeholder, og saa sammenstille dem med Tilstanden, som den er i de forskellige Dele af Jorden, ville I finde, at ingen Del af Jorden opfylder Jakobs Velsignelse over Josefs Hoved saa bogstavelig, som Amerika — et Land, der bedre formaar at yde sine Rigdomme og underholde sin Befolkning end nogen anden Afdeling af Jorden. Dersom I saa ville blade om til den femte Mosebogs 33te Kapitel, ville I se Mose Velsignelser udtalte over de tolv Israels Stammer, og at der er en mærkelig Overensstemmelse mellem Jakobs Velsignelser og Mose Profeti med Hensyn til Josefs Arveland. Det kaster ogsaa Lys paa dette Folks Fordeling og Adspredelse over hele Verden. I vide, hvad Paulus siger (Ap. G. 17.) at Gud „haver gjort, at al Menneskens Slægt af eet Blod boer paa den ganske Jordens Kreds, og haver bestemt de forordnede Tider, og visse Grænser for deres Bolig." Hos ham er ingen Persons Anseelse; han er alles Fader, og han har adspredt dem paa de forskellige Fastlande og paa Øerne i Havet. Det vilde synes urigtigt, om han ikke gav dem alle den samme Lejlighed til at annamme Evangeliet og blive delagtige i dets Velsignelser. Ja sandelig vilde Pauli Ord miste noget af dets fulde Betydning, om det ikke var saaledes; thi han siger: „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggørelse for hver den, som tror." (Fortsættes.)

Den 1ste Juni 1900.

Brigham Young Akademiets Forskningsekspedition.

Denne Ekspedition er et Foretagende, der vil iagttages af mange af de Sidste-Dages Hellige med den dybeste Interesse. Selskabet bestaar af Professorer og Studenter fra Brigham Young Akademiet i Provo, Utah, og er organiseret for at gennemforske Amerikas Oldtidsruiner med særdeles Hensyn til at erholde forøgede Beviser til Bekræftelse af Mormons Bogs Guddommelighed.

Ekspeditionen bestaar af tre Lærere og omtrent tyve Studenter, unge Mænd fra de forskellige Dele af Utah, af Aldere fra sytten til tredive Aar. De ere blevne udnævnte til dette Foretagende grundet paa deres særdeles Dygtighed til at deltage i et saadant Arbejde, saavel i fysisk som videnskabelig Henseende, og de fleste ere Sønner af fremragende Mænd overalt i Staten. Særdeles Hensyn er taget til deres Moralitet og aandelige Begavelser i Udvælgelsen af disse Mænd; thi Akademiets Præsident, Professor Benjamin Cluff, som bestyrer dette Foretagende og er Ophavsmand til dets Iværksættelse, ønsker, at „denne Ekspedition skal paatage sig sit Arbejde under Herrens Ledelse, og udføre det paa en Maade, som skal sikre det hans Velsignelse og Bistand." Hver af de rejsende er udstyret med to Heste, en Ridesadel og en Paksadel, Riffel og Patroner, Feltudstyr, Hakke og Økse, Spader, Telte og alt andet behørligt Udstyr for en lang Landrejse med Pakke- og Vogn-befordring.

Som Assistenter til Professor Cluff er Professor Walter M. Wolfe og John B. Fairbanks udnævnte. Førstnævnte er en gradueret af Williams Collegium, Massachusetts, som i flere Aar har haft Opsyn med Akademiets Naturvidenskabsarbejde, og vil nu have Opsyn med dette Selskabs botaniske, zoologiske og geologiske Afdeling, der mest har til Hensigt at forsyne Akademiets Museum med nye Arter fra Plante-, Dyre- og Mineralriget. Den sidstnævnte er en af Utahs velbekendte Kunstnere, som har studeret paa et Kunstakademi i Paris, og vil nu forestaa Kunst- og Fotografiafdelingen.

Om Mandagen den 16de April holdtes et Bal og Banket i Provo i Anledning af Ekspeditionens Afrejse, og den 17de begyndte de Rejsen sydpaa. Det var planlagt at de skulde gennemrejse følgende Byer i Utah: Spanish Fork, Santaquin, Nephi, Ephraim, Mayfield, Gunnison, Kanosh, Beaver, Parowan, Pangwitch, Kanab og mange andre imellem disse beliggende Landsbyer, hvorefter de vilde drage over Ørken til Lee's Færge, gennem Arizona, og sydpaa til deres Bestemmelses Maal. Selskabet blev

organiseret paa militær Vis, og medførte alle nødvendige Redskaber, Apparater for videnskabelig Brug, Proviant, Telte, Sengetøj osv. Ekspeditionen agter at tilbringe fra 1½ til 2 Aar paa Turen.

Saaledes udstyret vilde de gennemforske Ruinerne i Mellemamerika og sætte sig ind i det aztekske Folks Mysterier, samt lægge Mærke til Folkets Sæder og Skikke samt den nyere Civilisations Frembringelser. De vilde samle fremmede Arter fra de botaniske, geologiske, zoologiske og mineralogiske Marker, og tillige skænke megen Opmærksomhed til Oldsager og Levninger af Arkitektur, Sten-Statuer, Pyramider og Tempelruiner. Indianerne vilde ligeledes skænkes særdeles Opmærksomhed og Studium. Enhver, som interesserer sig for videnskabelig Oplysning kan ikke andet end ønske Ekspeditionen Held og Lykke i deres vanskelige og forvovne Foretagende, og de Sidste-Dage Hellige i Særdeleshed have Grund til at ønske og haabe, at den maa med Nøjagtighed kunne undersøge og betegne Floder, Stæder og Egne, som vil kaste nyt Lys paa og være yderligere Bevis for Mormons Bogs guddommelige Oprindelse.

(Imp. Era.)

Konferencen i Kristiania.

Lørdagen den 5te og Søndagen den 6te Maj afholdtes en Konference af de Sidste-Dages Hellige i deres smukke og rummelige Sal i Kristiania, begyndende Lørdag Aften Kl. 8. Af Missionærer fra Zion vare følgende tilstede: Missionspræsidenterne James L. Mc. Murrin og Andreas Peterson, Konferencepræsident H. A. Pedersen, L. E. Larsen, Geo. A. Torgeson, H. H. Pedersen, Niels P. Andersen, Raynor Ness, L. J. Holther, Emil Petterborg, John C. Nielsen, Parley P. Jensen, A. F. Ahlender, Charles A. Halvorsen, Christian Johnson, Noah Larsen, W. C. Andersen, W. C. Olsen, Oluf J. Pedersen, James Halvorsen og A. J. Knudsen.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Konferencepræsidenten ønskede de tilstedeværende velkommen; han udtalte sin Tilfredhed over at se saa mange tilstede ved det første Møde og gjorde nogle indledende Bemærkninger. Ældsterne Parley P. Jensen og Emil Petterborg talede hver en Tid, bevidnende Værkets Sandhed og Guddommelighed. Der afveksledes med en Salme, hvorefter Præsident Mc. Murrin benyttede den resterende Del af Tiden og Præsident Andreas Peterson oversatte hans Ord fra Engelsk til Dansk. Han omtalte de store Begivenheder, der skulde foregaa i de sidste Dage ifølge Profetierne, hvilke vi nu havde Lejlighed til at se opfyldte. Han bemærkede, at vi, de Sidste-Dages Hellige, ere udsøgte fra mange forskellige Trosbekendelser, og alle bære det samme Vidnesbyrd, at Herren har talet paany. Han bad de fremmede

at undersøge den Lære vi forkynde, og formanede de Hellige til Trofasthed i den Pagt, de have sluttet med Herren; til at opfylde enhver Pligt, der paahviler dem, indbefattende Tienden og Overholdelsen af Visdomsordet. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Morgen Kl. 10 fortsattes Konferencen, begyndende med Sang og Bøn. Præsident H. A. Pedersen foreslog Kirkens almindelige Autoriteter samt de præsiderende Ældster af den europæiske Mission og Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission; H. A. Pedersen som Præsident over Kristiania Konference, og derhos alle Missionærerne i deres forskellige Stillinger. Alle Forslag vedtoges. Eftersom det var de Helliges Fastedag blev Tiden overladt til dem for at frembære Vidnesbyrd osv. Herrens Aand hvilede paa dem, der talte, og de fremmede forundredes over at høre den Enighed, der lagdes for Dagen i hvad, der blev sagt. Blandt dem der benyttede Tiden vare Ældsterne L. E. Larsen og Olaf J. Pedersen. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Eftermiddag Kl. 3 fortsattes Konferencen. Efter Sang og Bøn talede Præsident Andreas Peterson og afbenyttede hele Tiden. Han læste fra Bibelen om Vingaardsarbejderne og fremlagde Evangeliet paa en meget interessant og forstaaelig Maade. Han hentydede til Jesu Daab og Faderens Anerkendelse af samme; omtalte hvorledes Evangeliet blev forkyndt af Jesus og hans fordums Apostle, og den Maade hvorpaa Mænd og Kvinder bleve delagtiggjorte i samme, beviste Nødvendigheden af at adlyde Kristi Befalinger nu som forhen og underkaste sig de af ham anordnede Ordinanser, efterdi Herrens Love ere evige og uforanderlige. Han bar sit Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Sendelse og Kristi Kirkes Genoprettelse paa Jorden i disse de sidste Tider. Han sagde, at et stort Værk foregaar paa Jorden i denne Tid, hvilken er kaldet Tidernes Fyldes Husholdning, da alt skulde samles til eet under Jesus Kristus. Han sagde, at Vingaardsmændene nu vare ude for sidste Gang for at samle Frugten ind. Gennem Trofasthed ville vi opnaa det herlige Klenodie, som Apostlen siger skulde blive de trofastes Løn.

Koret sang et Nummer kaldet „Indsamlingen", hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Aften Kl. 7 fortsattes atter Konferencen og begyndtes med Sang og Bøn. Præsident Mc. Murrin, med Præsident Peterson som Tolk, sagde: Han vidste, at han repræsenterede et Folk, og frembar en Lære, som ikke var populær i Verdens Øjne, og hvis denne Lære ikke var Sandhed, vilde den være bleven underkuet for længe siden. Kristi Lære har altid været i Modstrid med Verdens Vise og Visdom. Saaledes har det ogsaa været med al sand Kundskab; det har alle Tider været haardt for Menneskene at tro en Sandhed. Han henviste til Columbus, Galileo og andre. Naar vi se tilbage i Tiden, da Frelseren

og Apostlene arbejdede med at indføre en sand Religion, som var kommen fra Himmelens Gud, mødte de Modstand og maatte besegle deres Vidnesbyrd med deres Blod. Profetierne lære os, at førend Herrens store og forfærdelige Dag kommer, skulde Profeten Elias blive sendt, og han skulde vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til Fædrene. Derpaa forklarede han og vidnede om, at denne Profeti var bleven opfyldt. Ligeledes læse vi, at Herren skal snart komme til sit Tempel; han viste, hvorledes disse Profetier vare bogstaveligen gaaet i Opfyldelse, og hvorledes Kristi Kirke var oprettet paa Jorden i de sidste Dage for at berede Jorden og dens Beboere for Frelserens herlige Komme. Han omhandlede Indlemmelsesloven til Kristi Rige, og viste hvorledes Verden havde forandret Kirkens Skikke og overtraadt Loven, samt gjort en evig Pagt til intet. Han advarede de fremmede imod at stride mod Herrens Værk; bød dem undersøge Evangeliet og bede Gud om Visdom til at skelne mellem Sandhed og Vildfarelse. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og nedbad Herrens Velsignelse over dem og alle oprigtige, hvorefter en engelsk Sang blev afsungen.

Præsident H. A. Pedersen benyttede den resterende Tid. Han havde følt Guds Aands Virkning gennem Konferencens Møder, og bar sit Vidnesbyrd om, at de samme Velsignelser, som de Hellige nød i fordums Tid, nydes i Kristi Kirke nu; at den samme Tro og Lære er gengivet af Himlen efter at have været bortført fra Jorden i lange Tider. Enhver burde prøve Lærdommen, om den var af Gud eller af Mennesker. Konferencen sluttedes derpaa med Sang og Taksigelse.

Mandagen den 7de holdt Præstedømmet to Møder, hvor Missionærerne afgav Rapporter om deres Arbejde i de forløbne seks Maaneder. Konferencepræsidenten oplæste en samlet Rapport som følger: Konferencen bestaar af 8 Grene, hvor 17 Missionærer have arbejdet med at forkynde det glade Budskab; de have omsat 21,649 Skrifter og 486 Bøger; besøgt 19,125 fremmede Huse; holdt 3,974 evangeliske Samtaler, 493 offentlige Forsamlinger. Der var holdt 65 Ungdomsmøder, 127 Søndagsskoler, 55 Møder af den kvindelige Hjælpeforening. Der var døbt 47, og 17 Børn vare blevne velsignede. Der var 6 døde og 1 udelukket. Medlemsantallet var 727 og der var 111 Børn under 8 Aar, ialt 1055 Sjæle. Der blev mange gode Raad givne af Missionens ledende Mænd.

Ældsterne bleve beskikkede til deres forskellige Arbejdsmarker som følger: til Kristiania Gren, H. A. Pedersen, L. E. Larsen, Emil Petterborg og Joseph Halvorsen; i Drammens Gren, H. H. Pedersen og Oluf J. Pedersen; i Frederikshald Gren, A. F. Ahlinder og N. P. Andersen; i Frederiksstads Gren, L. J. Holther og Raynor Ness; i Laurviks Gren, Christian Johnson og Charles A. Halvorsen; i Arendals Gren, G. A. Torgesen, Noah A. Larsen og W. C. Olsen; i Kristiansands Gren,

W. E. Andersen og Albert J. Knudsen; i Eidsvolds Gren, John C. Nielsen og Hyrum A. Straaberg; førstnævnte i hver Gren er Forstander over Grenen.

Mandag Aften blev et Søndagsskolemøde afholdt og det viste sig, at Skolens Elever havde gjort god Fremgang siden sidste Konference. Mange fremmedes Børn hørte til Skolen. De besøgende Brødre talte opmuntrende til Skolen og roste alle dem, der deltage i dens Arbejde.

Sangkoret fortjener at nævnes og æres for deres Deltagelse i Konferencen, der vilde have manglet meget af sit gode, havde Koret bleven hjemme. Sangen var opmuntrende og prisværdig.

Tirsdag Aften holdtes et Møde i Drammen, hvor Præsidenterne Mc. Murrin og Andreas Peterson talte.

N. C. Kaalstad, Skriver.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 136.)

Ny Aabenbaring angaaende Indsamlingen. Vi have fundet tilstrækkelig Bevis for, at Profetierne angaaende Israels Adsplittelse have haft en helt bogstavelig Opfyldelse. Profetierne angaaende Indsamlingen ere kun tildels gaaet i Opfyldelse; thi, medens dette Folks Koncentrering er vel begyndt og stadig skrider fremad, ligger dog dets Fuldførelse i Fremtiden. Det er altsaa ganske fornuftigt at vente Aabenbarelse og Profeti angaaende dette, saavel i den nyere Tids Skrift, som i de inspirerede Skrifter af forrige Tider. Idet Herren talede til sin Kirkes Ældster i denne Uddeling, udtalte han sig om sin Hensigt med at samle sit Folk, „ligesom en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger", og siger endvidere: „I ere kaldte til at iværksætte Indsamlingen af mine udvalgte, thi mine udvalgte høre min Røst og forhærde ikke deres Hjerter, hvorfor den Forordning er given af Faderen, at de skulde indsamles til eet Sted indenfor dette Lands Grænser, for at berede deres Hjerter og blive forberedte i enhver Henseende paa den Dag, naar Trængsel og Ødelæggelse bliver udgydt over de ugudelige" (Pagtens Bog Side 58).

Lyt derhos til Herrens Ord til de Hellige af hans Kirke i vor Tid, idet de ikke alene forudsige Indsamlingen af de Hellige til Zion, men tillige tilkendegiver at Timen for Indsamlingen er kommen: „Derfor bereder eder, bereder eder, o mit Folk! Vorder hellige; samler eder tilsammen, o I, min Kirkes Folk. . . . Ja sandelig siger jeg eder atter, Tiden er kommen, da Herrens Røst lyder til eder: Gaa ud af Babylon!

drag ud fra alle Folk, fra de fire Vinde, fra een Ende af Himlen til den anden!"

Indsamlingens Omfang og Hensigt. Nogle af de allerede citerede Profetier have særdeles Hentydning til Genbringelsen af de ti Stammer; andre hentyde til Judæ Folks Tilbagekomst til deres Arveland; atter andre hentyde til Genoprejsningen af Israels Folk i Almindelighed, uden Hensyn til Stamme eller anden Fordeling, medens mange Skriftsteder i vor Uddelings Aabenbarelser ere rettede til Indsamlingen af de Hellige, som have sluttet sig til den nu genoprettede Kristi Kirke. Det er tydeligt, at Indsamlingens Plan indbefatter:

1. Jødernes Hjemvandring til Jerusalem.
2. Genbringelsen af de ti tabte Stemmer.
3. Israels Indsamling til Zions Land fra Jordens Nationer.

Hensigten med denne Deling af Emnet er kun at gøre dets Omhandling mere bekvemt; den har intet at skaffe med den Orden, hvormed Værket skal udføres. Den sidstnævnte Del udgør det store Værk, der nu bliver udført af denne Kirke, skønt det Arbejde, der hjælper til at genbringe de ti Stammer, er indbefattet deri. Ved Aabenbaring given i Kirtlands Temple ere vi blevne underrettede om, at Beskikkelse til denne Gerning saavel som Fuldmagten blev given denne Kirke. Ved hvem skulde man vente, at den Fuldmagt skulde gengives? Ganske naturligt vilde det ske ved den samme, som i en tidligere Husholdning af Guds Israel havde modtaget den ved guddommelig Overlevering. Moses, som var Israels Guds største Befuldmægtigede, da Herren første Gang udrakte sin Haand for at lede sit Folk til det dem bestemte Arveland, er selv kommen, og har overleveret til Guds Kirke i de sidste Dage Myndigheden til at forvalte i Herrens Værk nu, naar han anden Gang har udrakt sin Haand for at genoprejse sit Folk.

Joseph Smith og Oliver Cowdery, som begge vare retteligen ordinerede til Apostelembedet, vidne om de Aabenbarelser, der blev dem givet desangaaende, som følger: „Himlene aabnedes atter, og Moses viste sig for os, og overleverede os Nøglerne til Israels Indsamling fra Jordens fire Hjørner, og til at føre de ti Stammer ud af Nordenland." Vigtigheden af det Værk, der saaledes fordredes af Kirken, blev endvidere stadfæstet ved en Aabenbaring given senere hen, hvori Herren gav følgende Befaling: „Udsend min Kirkes Ældster til Nationerne, som ere langt borte; til Øerne i Havet; udsend dem til fremmede Lande; raaber til alle Nationer, først til Hedningerne og derefter til Jøderne. Og se, saaledes skulle de raabe, og det skal være Herrens Røst til alle Folk: Drager ud og op til Zions Land. . . . Lader derfor dem, som ere iblandt Hedningerne fly til Zion. Og lader dem, som ere af Juda, fly til Jerusalem, til Herrens Huses Bjærg. Drager bort fra Nationerne,

ja fra Babylon — fra de ugudeliges Selskab, hvilket er det aandelige Babylon."

Den sidste Sætning af denne Anførsel forklarer Hensigten, hvorfor det Værk at indsamle fra Jordens Nationer er bleven befalet. Herren vilde have sit Folk adskilt fra det aandelige Babylon, at de maatte lære at kende hans Veje og bedre kunne vandre derpaa. Johannes Aabenbareren, medens han var i Landsforvisning paa Øen Patmos, saa i sit Syn den syndige Verdens Skæbne. En Engel kom ned fra Himlen og raabte med høj Røst: Babylon den store er falden, og er bleven Djævlenes Bolig, og et Fængsel for alle urene Aander, og et Bur for alle afskyelige Fugle. . . . Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen som sagde: Gaar bort fra hende, I, mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naa indtil Himmelen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdighed ihu" (Aab. 18, 2.—5.).

De Helliges Tro lærer dem, at paa Herrens retfærdige Vredes Dag vil Frelse findes i Zion. Den Magtpaaliggenhed, de Sidste-Dages Hellige tillægge Indsamlingen, og den Troskab, hvormed de bestræbe sig paa at udføre de Pligter, der ved guddommelig Myndighed er dem paalagt om at advare Verden om dens farefulde Stilling, saaledes som Johannes saa den i sit Syn, ses tydelig af det store Missionsarbejde, dette Folk udfører.

Israel er et udvalgt Folk. Det er sandsynligt, at Gud har forjættet sine rigeste Velsignelser til sit Folk Israel. Han gjorde en Pagt med Abraham, Nationens store Patriark, og sagde til ham: Jeg vil gøre dig til et stort Folk og velsigne dig og gøre dit Navn stort, og du skal være en Velsignelse; og jeg vil velsigne dem, der velsigne dig, og dem, som forbande dig, vil jeg forbande; og i dig skal velsignes alle Slægter paa Jorden." Denne skulde være en evig Pagt. Den blev stadfæstet paa Isak, og senere hen paa Jakob, som blev kaldet Israel. Forjættelsen om et talrigt Afkom, blandt hvilke mange skulde blive Fyrster, er bleven bogstavelig opfyldt. Ikke mindre sikkert vil den anden Del af disse Forudsigelser blive opfyldt, hvor der loves, at gennem Abrahams Sæd skulde alle Jordens Slægter velsignes. Thi ved at være adspredt over hele Verden, have Israels Afkom blandet sig med de forskellige Nationer, og Blodet af den udvalgte Sæd er bleven indblandet i Folkenes. Og nu i denne Indsamlingens Tid, naar Herren atter samler sit Folk tilsammen for at ære og velsigne dem med Velsignelser, større end Verden kan give, vil enhver Nation, der har af Israels Blod i sig, deltage i de lovede Velsignelser.

Men der er endnu eet, ja større Bevis paa, at Velsignelser flyde til alle Nationer gennem Israels Hus. Thi var ikke Forløseren født til Verden gennem Abrahams Efterkommere? Visseligen ere Velsignelserne,

der komme gennem denne guddommelige Fødsel, udstrakte, ikke alene til Jordens forskellige Nationer og Familier, men til ethvert enkelt Individ her i Dødeligheden.

Genbringelsen af de ti Stammer. Af de Skriftsteder, vi allerede have betragtet, ses tydeligt, at medens mange af dem, der hørte til de ti Stammer, bleve adspredte blandt Nationerne, blev et Antal, tilstrækkeligt stort til at beholde det oprindelige Folkenavn, bortført som et Folk, og nu eksisterer paa et Sted, hvor Herren har skjult dem. Til disse gik Kristus hen og tilkendegav sig efter sit Besøg hos Nephiterne, som før er bleven omtalt. Deres Tilbagekomst udgør en vigtig Del af Indsamlingen, der karakteriserer Tidernes Fyldes Husholdning.

Tilligemed de Skriftsteder, der allerede er henført til angaaende deres Tilbagevenden, skulde det følgende ogsaa mærkes: Som et Særkende paa Herrens Værk paa Genoprettelsens Dag finde vi skrevet: „Og de, som ere i Nordenland, skulle ihukommes for Herren; deres Profeter skulle ihukommes for Herren; deres Profeter skulle høre hans Røst og ikke længere holde sig tilbage, men de skulle slaa Klipperne og Isen skal flyde ned for deres Aasyn. Og der skal være en banet Vej midt i det store Dyb. Deres Fjender skulle vorde et Rov for dem, og i de ufrugtbare Ørkener skulle fremkomme levende Vandkilder, og den tørre Jord skal ikke længer være et tørstigt Land. Og de skulle frembringe deres Liggendesæ til Ephraims Børn, mine Tjenere. Og de evige Højes Grænser skulle bæve for deres Aasyn. Og de skulle falde ned og blive kronede med Herlighed i Zion ved Herrens Tjeneres, Ephraims Børns Hænder! og de skulle fryde sig med den evige Glædes Sange. Se, denne er den evige Guds Velsignelse over Israels Stammer, og den rigere Velsignelse paa Ephraims og hans Medbrødres Hoved" (Pagtens Bog Side 209).

Af den særdeles tydelige og gentagne Erklæring, at ved deres Udvandring fra Norden skulde de ti Stammer føres til Zion, og der blive modtagne med Æresbevisninger af nogle af Ephraims Børn (der saaledes maa have samlet sig der i Forvejen) er det tydeligt, at Zion maa først grundfæstes, hvilket Emne vil blive omhandlet i det næste Kapitel.

(Fortsættes.)

Ulykken i Scofield, Utah, den 1ste Maj, er en af de skrækkeligste af dette Aarhundredes mange store Ulykker, idet mer end 200 Mænd i et Nu blev sendt fra denne Tilværelse ind til den evige. Blandt disse vare ogsaa mange Sidste-Dages Hellige, der arbejdede i Kulgruberne. I vort lille Blad kunne vi ikke paatage os en Gengivelse af nogen af de mange Beskrivelser om Ulykken, der i den senere Tid har fyldt Aviserne fra Amerika, og særlig fra Utah og omliggende Stater. Men skønt vi

ere langt bortfjernede fra det uhyggelige Skue, deltage vi dog hjertelig med vore mange Venner derhjemme i den dybe Sorg, der har rammet de forulykkede ved denne forfærdelige Katastrofe, og haabe at disses Graad og Hjertesorg ved deres mange Tusind Venners forenede Bistand og trøstende Ord snart maa blive lindret og deres Nød afhjulpen, hvilket efter Beretningerne allerede for en stor Del er sket.

I et Møde af Kirkens første Præsidentskab og de tolv Apostler bestemtes der at yde af Kirkens Kasse en Sum paa 9,250 Kroner til de af Ulykken ramte Familier.

Dødsfald. Den 2den April afgik ved Døden i Spring City, Utah, Christian Nielsen, som for 15 Aar siden udførte en hæderlig Mission i Skandinavien. Han var en agtet og elsket Mand for sine mange Dyder, var født i Høj Sogn i Sverrig 1827, indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i 1855. emigrerede til Utah i 1875, hvor han har boet i Spring City siden sin Ankomst. Han havde den Ære at være en Højpræst i Kirken.

Den 15de April afgik ved Døden i Elsinore, Utah, Jørgen Christian Hermansen, som var født i Øster-Hornum, Danmark, den 10de August 1842 og tilligemed sin Hustru annammede Evangeliet i Ribe 1892. Han emigrerede til Utah i Fjor, og ankom til Elsinore den 2den Juli. Han efterlader sin Hustru i Utah og tillige 2 Sønner og 3 Døttre, hvilke sidste endnu ere i Danmark, og dybt føle den Sorg, der har rammet den saaledes adskilte Familie.

Notits. Det første Emigrationsselskab af Sidste-Dages Hellige vil sejle fra Liverpool den 21de Juni. Billetprisen er forhøjet til 312 Kroner, og Pladserne ere allerede optagne.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).